

277

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 grudnia 1954 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin.

I. Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zmianie dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 182) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. Nr 46, poz. 339) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych dekretem z dnia 18 września 1954 r. o zmianie dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin oraz zmian wynikających z przepisów dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116 i Nr 54, poz. 268), ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i o powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz. U. Nr 43, poz. 191), ustawy z dnia 25 września 1954 r. o osiedlach i radach narodowych osiedli (Dz. U. Nr 43, poz. 192) i dekretu z dnia 7 grudnia 1954 r. o naczelnych organach administracji

państwowej w zakresie spraw wewnętrznych i bezpieczeństwa publicznego (Dz. U. Nr 54, poz. 269).

II. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin nie obejmuje art. 2 i 4 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zmianie dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin w brzmieniu:

„Art. 2. Moc obowiązującą aktów prawnych wydanych na podstawie dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. Nr 46, poz. 339) rozciąga się na żołnierzy wymienionych w art. 1 oraz członków ich rodzin.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1954 r. (poz. 277).

DEKRET Z DNIA 6 WRZEŚNIA 1951 R. O SZCZEGÓLNYCH UPRAWNIENIACH I ULGACH DLA ŻOŁNIERZY ZASADNICZEJ SŁUŻBY WOJSKOWEJ I ICH RODZIN

Art. 1. 1. Żołnierzom zasadniczej służby wojskowej oraz członkom ich rodzin przysługują szczególne uprawnienia i ulgi określone w niniejszym dekrete, niezależnie od uprawnień i ulg przewidzianych w innych przepisach.

2. Za żołnierzy zasadniczej służby wojskowej w rozumieniu dekretu uważa się również uczniów szkół oficerskich oraz słuchaczy akademii wojskowych nie będących oficerami lub podoficerami nadterminowymi.

Art. 2. 1. Członkami rodziny żołnierza w rozumieniu niniejszego dekretu są: żona, dzieci — także dzieci przysposobione, pasierbowie oraz rodzice, jeżeli osoby te w chwili powołania żołnierza do służby pozostawały z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i w przeważającej mierze były na jego utrzymaniu; jednakże rodziców zalicza się tylko pod warunkiem, że są niezdolni do pracy zarobkowej lub przekroczyli wiek: ojciec — 60, a matka — 50 rok życia.

2. W przypadkach wyjątkowych zasługujących na szczególne uwzględnienie Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Finansów może przyznać uprawnienia i ulgi przewidziane w niniejszym dekrete także innym członkom rodziny żołnierza, którzy w chwili powołania żołnierza do służby pozostawali z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, byli na wyłącznym utrzymaniu żołnierza i są niezdolni do pracy zarobkowej.

3. Pozostawanie członków rodziny, o których mowa w ust. 1 i 2, na utrzymaniu żołnierza i we wspólnym gospodarstwie domowym, jak również niezdolność do pracy zarobkowej stwierdza prezydium gromadzkiej rady narodowej (miejskiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla), właściwej ze względu na miejsce zamieszkania rodziny żołnierza.

Art. 3. 1. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania go do odbycia zasadniczej służby wojskowej, obowiązany jest przyjąć go z powrotem do

pracy na stanowisko nie niższe od zajmowanego dotychczas w razie zgłoszenia się w ciągu 30 dni od zwolnienia z tej służby. Jeżeli jednak pracownik podczas odbywania służby wojskowej uzyskał inne lub wyższe kwalifikacje zawodowe, stwierdzone zaświadczeniem wojskowego komendanta rejonowego, zakład pracy względnie władza nadrzędna tego zakładu obowiązana jest za zgodą pracownika wyznaczyć go na stanowisko, które odpowiada nabytym w wojsku kwalifikacjom.

2. Jeżeli zakład pracy względnie władza nadrzędna tego zakładu nie jest w możności zatrudnienia pracownika stosownie do uzyskanych w wojsku kwalifikacji zawodowych, prezydium właściwej powiatowej rady narodowej bądź miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiat lub Rady Narodowej w m. st. Warszawie bądź m. Łodzi obowiązane jest na wniosek zakładu pracy za zgodą pracownika skierować go do innego zakładu w tej samej miejscowości, który obowiązany jest zatrudnić go stosownie do posiadanych kwalifikacji.

3. Żołnierza zwolnionego z zasadniczej służby wojskowej, który w chwili powołania go do tej służby nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę lub stosunku służbowego, prezydium właściwej powiatowej rady narodowej bądź miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiat lub Rady Narodowej w m. st. Warszawie bądź m. Łodzi obowiązane jest na jego prośbę zgłoszoną w ciągu 60 dni od dnia jego zwolnienia z tej służby skierować do wskazanego przez nie zakładu pracy, który obowiązany jest zatrudnić zwolnionego żołnierza stosownie do posiadanych kwalifikacji stwierdzonych zaświadczeniem wojskowego komendanta rejonowego.

Art. 4. 1. Ilekroć obowiązujące przepisy uzależniają wysokość wynagrodzenia albo też wymiar urlopu od ilości lat pracy w zakładzie pracy lub zawodzie, okres odbytej przez żołnierza po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu zasadniczej służby wojskowej zalicza mu się na równi z okresami pracy, o ile po odbyciu służby wojskowej zgłosił się do pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia z tej służby (art. 3 ust. 1).

2. Żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu zalicza się cały nieprzerwany okres ich służby.

Art. 5. 1. Żołnierzom zwolnionym z zasadniczej służby wojskowej oraz członkom ich rodzin przysługuje — w okresie 30 dni (art. 3 ust. 1) lub 60 dni (art. 3 ust. 3) po zwolnieniu z tej służby a członkom rodzin żołnierzy również przez czas odbywania przez tych żołnierzy zasadniczej służby wojskowej — prawo do bezpłatnego korzystania ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia.

2. Zakres świadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obejmuje leczenia uzdrowiskowego i protezowania.

3. Ograniczeń określonych w ust. 2 nie stosuje się do żołnierzy i członków ich rodzin, jeżeli świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują im z innego tytułu (z tytułu pracy i ubezpieczenia, inwalidztwa itp.).

4. Szczegółowe zasady i tryb udzielania świadczeń, o których mowa w ust. 1, ustalił Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Prezydium powiatowej rady narodowej (miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiat) lub Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi obowiązane jest skierować nie zatrudnioną żonę żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową na jej wniosek do uspołecznionego zakładu pracy, który obowiązany jest

przyjąć ją do pracy stosownie do posiadanych kwalifikacji i w miarę wolnych stanowisk.

Art. 7. Rozwiązanie (wypowiedzenie) przez zakład pracy stosunku pracy z żoną żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową może nastąpić wyłącznie z winy pracownicy lub w razie zupełnej likwidacji zakładu pracy.

Art. 8. 1. Zabrania się usuwania z mieszkań w trybie administracyjnym członków rodziny żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową. Jeżeli w myśl przepisów szczególnych ważny interes publiczny wymaga takiego usunięcia, należy członkom rodziny dostarczyć mieszkanie zastępcze w obrębie tej samej miejscowości odpowiadające normom zaludnienia bądź powierzchni i nadające się do zajęcia ze względu na stan techniczny oraz zwrócić im rzeczywiste koszty przeprowadzki.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie również do mieszkań służbowych i pracowniczych.

3. Przepisy artykułu niniejszego stosuje się tylko do tych członków rodziny żołnierza, którzy w chwili powołania go do służby zamieszkiwali z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i w przeważającej mierze byli na jego utrzymaniu.

Art. 9. 1. Członkom rodziny prowadzącym gospodarstwo rolne żołnierza przyznaje się ulgi w podatku gruntowym oraz w wykonywaniu świadczeń w naturze na cele publiczne w wysokości i na zasadach, które na okres od dnia 1 stycznia 1952 r. określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do gospodarstwa rolnego należącego do członka rodziny żołnierza, jeżeli prowadzenie tego gospodarstwa i utrzymywanie rodziny zależne było w przeważającej mierze od pracy żołnierza.

Art. 10. Członkom rodziny żołnierza prowadzącym gospodarstwo rolne określone w art. 9 przysługuje pierwszeństwo w korzystaniu ze świadczeń pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie i przy odbudowie wsi oraz w uzyskaniu przydziału budulca i materiałów budowlanych, jak również pomocy finansowej przeznaczonej dla gospodarstw chłopskich na ich odbudowę lub podniesienie produkcji na równi z innymi osobami, którym przysługuje pierwszeństwo do tych świadczeń i pomocy w myśl przepisów szczególnych.

Art. 11. Rada Ministrów może przyznać członkom rodzin żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową dalsze uprawnienia i ulgi oprócz przewidzianych w art. 5 — 10 (np. pierwszeństwo w umieszczaniu dzieci w żłobkach, przedszkolach itp.) oraz określić ich zakres i warunki korzystania z nich.

Art. 12. 1. Korzystanie przez żołnierzy zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej oraz przez członków ich rodzin ze szczególnych uprawnień i ulg przewidzianych w dekreście następuje na podstawie zaświadczenia organów wojskowych.

2. Minister Obrony Narodowej określi wzory zaświadczeń wymienionych w ust. 1 oraz organy wojskowe właściwe do ich wydawania.

Art. 13. Przewidziane w dekreście uprawnienia Ministra Obrony Narodowej i podległych mu organów wojskowych przysługują w stosunku do wojsk wewnętrznych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podległym mu organom.

Art. 14. Wykonanie dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim ministrom.

Art. 15. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.